

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

Орган парткома, рэктарата, мясцома, камітэта ЛКСМБ і прафкома Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя У. І. Леніна

№ 29 (374)

Субота, 26 верасня 1959 года

Цана 10 кап.

—Пспеху Вам, Мікіта Сяргеевіч!— жадаюць студэнты і супрацоўнікі ўніверсітэта

У імя міру

Ні адзін чалавек на зямлі не застаўся раўнадружным да запуску савецкай касмічнай ракеты на Месяц. Гэта супала з паездкай М. С. Хрушчова ў ЗША. Дзве гэтыя падзеі нібы выказваюць адну і тую ж ідэю—ідэю міру і дружбы паміж народамі.

Працоўны люд Амерыкі вітае Мікіту Сяргеевіча, і гэта зразумела. Просты народ ніколі не жадаў вайны, не хоча яе і амерыканскі народ. Вядома, што наведванне М. С. Хрушчовым ЗША, а таксама прыезд прэзідэнта Эйзенхаўэра ў СССР не пройдуць дарэмна. Мір павінен перамагчы!

В. ЖДАНКО, студэнт 4-га курса геафана.

Студэнты 2 курса філалагічнага факультэта праглядаюць французскія газеты з паведамленнем аб запуску савецкай касмічнай ракеты на Месяц і паездцы М. С. Хрушчова ў ЗША. Фота А. Шрубка.

Высокародная місія

Візіт Старшыні Савета Міністраў СССР Мікіты Сяргеевіча Хрушчова ў ЗША знаходзіцца ў цэнтры ўвагі ўсёй сусветнай грамадскасці.

«Халодная вайна» надакучыла ўсім сумленным людзям. Таму паездку М. С. Хрушчова ў Амерыку трэба разглядаць, як спробу не толькі ліквідаваць «халодную вайну», але і пахаваць само гэтае паняцце. Сяброўскія гутаркі кіраўніка Савецкага ўрада з прадстаўнікамі кіруючых колаў ЗША беспспрэчна прыносяць вялікую карысць справе міру.

У. БАБНОЎ, асістэнт кафедры вылічальнай матэматыкі.

ВЯЛІКІХ ПОСПЕХАЎ

Вайна! Колькі гора і слёз, незлічоных пакут прынесла яна чалавецтву. Апошняя сусветная вайна па сваіх маштабах і ахвярах зацямяла ўсе папярэднія. Здавалася, больш ніхто не захоча вайны. Але ворагі міру і прагрэсу не супакойваюцца і дагэтуль.

Знаходжанне Мікіты Сяргеевіча ў ЗША, яго сустрэчы і гутаркі з прэзідэнтам Злучаных Штатаў накіраваны на тое, каб як мага хутчэй выявіць усе непаразуменні ў адносінах паміж дзяржавамі з рознымі сацыяльнымі сістэмамі.

Ільды «халоднай вайны» павінны канчаткова растапіцца. Неабходна ліквідаваць напружанасць у адносінах паміж дзяржавамі, знайсці выйсце з тупіка.

Такое выйсце—агульнае і поўнае раззбраенне, прапанаванае М. С. Хрушчовым.

Ад усёй душы вітаю Мікіту Сяргеевіча Хрушчова і жадаю яму вялікіх поспехаў у яго высакароднай барацьбе за захаванне міру ва ўсім свеце!

У. НОРХАЎ, галоўны бухгалтар БДУ.

Добрыя навіны

У Дэкларацыі Савецкага ўрада сказана: «...Самым справядлівым шляхам да практычнага вырашэння галоўнай міжнароднай праблемы нашых дзён—праблемы раззбраення—з'яўляецца шлях усеагульнага і поўнага раззбраення ўсіх дзяржаў».

Гэты план адразу ж атрымаў поўнае прызнанне ва ўсіх людзей добрай волі. Гэта—нібы новы прамень, які асвятліў шлях для чалавецтва. Мы, студэнты, з радасцю далучаемся да магутнага голасу ўсіх народаў свету і заяўляем: «Вайне не бываць!», «Мір назаўсёды!».

І. АНІСКЕВІЧ, студэнт фізфана.

НАДЗЕІ СПРАЎДЗІЛІСЯ

Калі мне прапанавалі прыняць удзел у дыялекталгічнай экспедыцыі, я не вагаўся—гэта ж павінна быць так цікава!

І вось ужо поезд імчаў нас у паўночна-заходнім напрамку. За акном праносіліся палеткі спіелай збажыны, бульбяныя заганы, неабсяжныя мурожныя лугі, торфараспрацоўкі са штабелямі нарыхтаванага торфу. За некалькі кіламетраў нібы пазнаеш мясцовасць. Вунь за тым узгоркам будзе рака, па берагах якой разбрыліся кусты алейніку, а на высокім беразе, крыху на водшыбе, волат—дуб з бусліным гняздом на верхавіне.

А дзевятай гадзіне вечара наш поезд спыніўся на станцыі Юрацішкі. Нарэшце, мы на месцы свайго прызначэння.

Чалавеку, упершыню трапіўшаму ў той або іншы раён, адразу кідаюцца ў вочы бытавыя і моўныя асаблівасці данай мясцовасці. Я не бяруся назваць усе асаблівасці маладзечанскіх гаворак і іх адрозненні ад літаратурнай мовы, але некаторыя з іх назваць прыдзецца. Тут адчуваецца нааўнасць паланізмаў. Каб расказаць аб дзе-

(З успамінаў удзельніка дыялекталгічнай экспедыцыі).

яніні адбыўшыся, замест дзеяслова простага прошлага часу ўжываецца дзеяприслоўе прошлага часу закончанага трывання з дапаможным дзеясловам «быць» у форме прошлага часу. Заслугоўвае ўвагі своеасаблівае скланенне назоўніка: цень, тня, тню і г. д. Работа збіральніка фальклору і дыялектных лексічных матэрыялаў звязана з вялікімі цяжкасцямі. Не адразу ўдаецца знайсці чалавека, які б мог удзяліць для гэтага гадзіну—другую ўвагі. У кожнага свой клопат, свой занятак. Застаецца ў большасці выпадкаў разлічваць на людзей, якія па сваёй старасці ўжо не могуць займацца фізічнай працай: у іх больш вольнага часу. Ды і то гэтыя старыя пасля працяглай гутаркі, калі яна вялася на сонцапёку, засыналі літаральна на паўслове.

Але студэнт чацвёртага курса Пётр Іванчык знайшоў даволі арыгінальнае выйсце з такога ста-

новішча. Як толькі такі стары пачынае хлываць носам, Пятро расштурхоўвае яго і частуе папяросай. Гутарка працягваецца.

Часта субяседнік не можа доўга зразумець, чаго ад яго хочучы. З А. Шыкаловічам здарыўся такі выпадак. Яму патрэбна было ведаць форму роднага склону множнага ліку ад назоўніка бранзаль (дэтал у ботах). І вось ён запытвае ў свайго субяседніка:

— Скажыце, што ў вас няма многа бранза...

— Не будучь бранзалі, дык ранты будучь,—адказаў той.

Зразумела, самому збіральніку трэба быць чалавеку з усебаковай эрудыцыяй, каб своечасова прадухіляць такія недарэчнасці і накіроўваць субяседніка на патрэбны шлях. Хто вывучае нямецкую мову, то напэўна памятае, што ў падручніку для дзесятага класа было змешчана невядомае апаваданне пра англічаніна, які, не ведаючы французскай мовы, трапіў у Парыж.

Падобнае непаразуменне здарылася і з Вечаславам Капціловічам. У аднаго са сваіх субяседнікаў

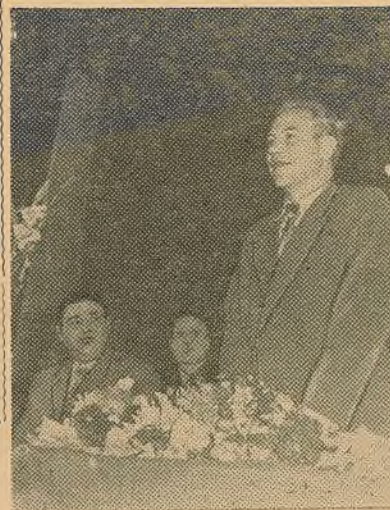
Прафсаюзная арганізацыя нашага ўніверсітэта сумесна з іншымі грамадскімі арганізацыямі ў мінулым навучальным годзе правяла шмат цінавых мерапрыемстваў. Гэта—стварэнне ўніверсітэта музычнай культуры, сустрэчы са шматлікімі дэлегацыямі студэнтаў і іншых ўніверсітэтаў, традыцыйныя вечары сустрэч з выпускнікамі ўніверсітэта, арганізацыя спартыўна-аздраўленчага лагера і іншыя.

Вялікая работа праведзена па павялічэнню масавасці калектываў мастацкай самадзейнасці, паляпшэнню іх рэпертуара. Калектывы ўніверсітэта выступілі з канцэртамі перад рабочымі аўтамабільнага і трактарнага заводаў, воінамі Савецкай Арміі.

Вялікае месца ў рабоце прафкома займалі пытанні арганізацыі і паляпшэння быту студэнтаў. Жыллёва-бытавая камісія шмат удзяляла ўвагі падрыхтоўцы, своечасоваму і правільнаму засяленню студэнцкіх інтэрнатаў ўніверсітэта, арганізацыі агляду-конкурсу на лепшы інтэрнат і на лепшы пакой у інтэрнаце.

11 кастрычніка адбудзецца агульнаўніверсітэцкая прафсаюзная канферэнцыя. На ёй будзе абмеркавана пытанне: «Аб ходзе выканання Пастановы ІІ Пленума ВЦСПС «Аб стане палітычна-выхаваўчай работы ў прафсаюзах». Адбудуцца таксама выбары дэлегатаў на Мінскую абласную прафсаюзную канферэнцыю.

Зараз у студэнцкіх групах ідуць справядачныя прафсаюзныя сходы. На першых жа курсах праведзены арганізацыйныя сходы, на якіх выбраны прафоргі з ліку студэнтаў, што маюць пэўны вопыт

Нядаўна ва ўніверсітэце гасціла дэлегацыя латышскіх пісьмennisкаў. НА ЗДЫМКУ: выступае латышскі паэт Імант Аўзінь. Фота А. Шрубка.

Слава запытаўся, як яго, субяседніка, прозвішча. Стары нахмурыўся:

— Ну, скажыце, як ваша прозвішча? — паўтарыў Слава.

Стары маўчаў. Пытанне прыйшлося задаць у трэці раз.

— Навошта вам мае прозвішча, калі ў мяне ёсць фамілія,— пакрыўджаным голасам адказаў стары.

А каб ведаў Слава, што у жыхароў Смаргонскага раёна слова «prozvishcha» сінанімічна слову «мянушка», гэтага непаразумення не было б.

Усе гэта абавязвае кожнага з нас глыбей вывучаць гісторыю свайго народа, яго быт, мову і звычкі.

Наогул, надзеі мае збыліся. Экспедыцыя прайшла вельмі цікава

І. КАЗАК, староста дыялекталгічнага гуртка

прафсаюзнай работы. Да 3 кастрычніка мы маем намер закончыць правядзенне факультэцкіх прафсаюзных сходаў.

У гэтым годзе мы таксама правядзем агляд-конкурс на лепшы інтэрнат і на лепшы пакой у інтэрнаце.

Няма сумнення, што прафсаюзная арганізацыя ўніверсітэта ў гэтым навучальным годзе стане сапраўдным памочнікам рэктарата і партыйнай арганізацыі ў вырашэнні галоўнай нашай задачы—паляпшэнні навуковай і вучэбна-выхаваўчай работы сярод студэнтаў, у падрыхтоўцы з іх высокакваліфікаваных маладых спецыялістаў нашай народнай гаспадарні, навукі і культуры.

М. ВАСІН, старшыня прафкома БДУ.

З пачуццём любові і дружнасці

Паўтара месяца знаходзілася ў нашым ўніверсітэце група польскіх студэнтаў, якія займаюцца на аддзяленні беларускай філалогіі Варшаўскага ўніверсітэта. Будучыя выкладчыкі беларускіх школ у Польскай Народнай Рэспубліцы праходзілі ў нас практыку. Яны вучыліся гутарковай беларускай мове, працавалі ў чытальных залах бібліятэкі Мінска, знаёміліся з работай інстытутаў мовазнаўства і літаратуры Акадэміі Навук БССР.

На філалагічным факультэце нашага ўніверсітэта польскія студэнты наведвалі лекцыі па курсу сучаснай беларускай мовы, яе гісторыі, беларускай літаратуры і метадыцы выкладання; праслухалі лекцыі аб перабудове школы ў адпаведнасці з Законам аб умацаванні сувязі школы з жыццём і аб далейшым развіцці сістэмы народнай адукацыі ў Беларускай ССР. Выкладчыкі філфака Л. М. Шакун, М. І. Жыркевіч і іншыя правялі з імі гутаркі аб беларускай мове і літаратуры.

Госці азнаёміліся з горадам, пабывалі на прадпрыемствах і ва ўстановах, зрабілі паездку на Мінскае мора, наведвалі батанічны сад, музеі і тэатры сталіцы.

Перад ад'ездам на Радзіму студэнтка Варшаўскага ўніверсітэта Ганна Багроўская сказала:

— Мы рады, што нам пашанцавала пабываць у Мінску—сталіцы Беларускай ССР. Нам вельмі спадабаўся горад, яго шырокія вуліцы, вялікія плошчы, прыгожыя дамы, тэатры, паркі, музеі. Знаходзячыся ў дзяржаўным ўніверсітэце імя У. І. Леніна, мы многае пачарпнулі ў галіне беларускай мовы і літаратуры. Цяпер мы ведаем многіх беларускіх пісьмennisкаў не толькі па іх творах, але і асабіста, а гэта вельмі важна для нас, будучых педагогаў. Ад'язджаючы з Мінска, мы ўвозім у сваіх сэрцах пачуццё дружбы і любові да беларускага народа, які сваёй працай непазнавальна змяніў аблічча роднага краю.

Студэнты нашага ўніверсітэта моцна пасябравалі з гасцямі. Вечарам 19 верасня адбылося гарадае развітанне: польскія студэнты паехалі ў Варшаву.

В. КАПЦІЛОВІЧ.

Гаваруноў—прэч з камсамольскіх пасада!

(Са справаздачнага сходу 3-га курса юрфака)

Закончылася апошняя лекцыя. Многія кінуліся да дзвярэй, але пачуўся звонкі голас Аляксея Блінова:

— Сёння справаздачны камсамольскі сход. Застацца.

Толькі крыху студэнтаў паслухалася. Сакратар, аглядаючы паўпустую аўдыторыю, вагаўся:

— Пачынаць, ці можа перанясем на другі раз.

Пасля гвалту і спрэчак рашылі пачынаць.

Са справаздачай аб рабоце камсамольскага бюро курса выступіў Аляксей Блінаў. Бойка і ўпэўнена пачаў ён чытаць, падбіраючы больш трапныя, жартаўлівыя выразы, каб пад агульны смех мімаходам хуценька сказаць аб рабоце бюро курса:

— ...Пяць камсамольскіх сходаў, 11 пасяджэнняў бюро, 1 культпаход у кіно, 1—у оперны, — сыпалася з вуснаў сакратара. — Бюро рабіла спробу (праўда, толькі спробу!) пазнаёміцца з умовамі жыцця некаторых студэнтаў, што жывуць на прыватных кватэрах. З 49 чалавек толькі 17 адпрацавалі 40 гадзін на будаўніцтве ўніверсітэта. Лагун, Ашлакова, Халецкая ўсяго па два—тры разы наведалі рэпетыцыі факультэцкага хору на працягу ўсяго года.

Далей упаміналася, што многія студэнты не выпісваюць газет. Ды што там гаварыць аб больш вялікіх справах, калі 10 чалавек на курсе не заплацілі за летнія месяцы камсамольскія ўзносы. Сярод іх — Лагун, Лукашэвіч і ін-

шыя. З выступлення сакратара адчувалася, што справаздача яго ніколі не хвалюе. Не хапіла адвагі ў Блінова самакрытычна расказаць аб безыніцытэтных і бездзейнасці бюро курса. Бюро толькі фіксавала недахопы—недасціпнасці і непаспяхоўнасць студэнтаў, а не імкнулася іх выправіць, папярэдзіць. Колькі важных, цікавых спраў было запланавана бюро курса, але ўсе яны засталіся на паперы. Члены бюро ўмелі прыгожа гаварыць, але бадай што нічога не рабілі.

Выступіўшы ў спрэчках камсамольцы В. Топаз, В. Каклюхін, П. Шахновіч гаварылі аб тым, што камсамольскае бюро курса займаецца пытаннямі вучобы і дысцыпліны студэнтаў не паўсядзённа, а толькі тады, калі той або іншы студэнт не здаў экзэмен, ці мае вялікую колькасць пропусаў.

Справаздачны сход праходзіў бурна, цікава. Адчувалася, што камсамольцы не паважаюць людзей, якія займаюцца толькі гаварыліняй. Выступаўшы па-дзелавому ставілі пытанні, ускрывалі недахопы ў рабоце камсамольскай арганізацыі курса, уносілі прапановы па іх ліквідацыі. Не ўдалася спроба Блінова павесці курс па шляху балагурства, лёгкадумнасці.

Уноў абраныя групкамсоргі курса сумесна з усім актывам павінны сур'ёзна падумаць аб тым, каб зрабіць камсамольскае жыццё на курсе больш цікавым, разнастайным.

Л. СЯНЮТА,
студэнт юрфака.

Знаемства з першакурснікамі

18 верасня памяшканне Палаца культуры прафсаюзаў напоўнілася задорным смехам, вясёлай музыкой. Тут адбыўся традыцыйны вечар сустрэчы студэнтаў першага курса з выкладчыкамі і студэнтамі старэйшых курсаў універсітэта. Уступным словам вечар адкрыў прарэктар па навуковай рабоце Павецеў. Ён расказаў прысутным аб важнай ролі БДУ імя Леніна ў справе забеспячэння рэспублікі спецыялістамі вышэйшай адукацыі. З вялікай цікавасцю першакурснікі праслухалі выступленні акадэмікаў Акадэміі Навук БССР М. Ф. Яромленкі і М. В. Турбіна, намесніка сакратара парткома П. Ф. Пратасені, студэнткі 5-га курса гі-

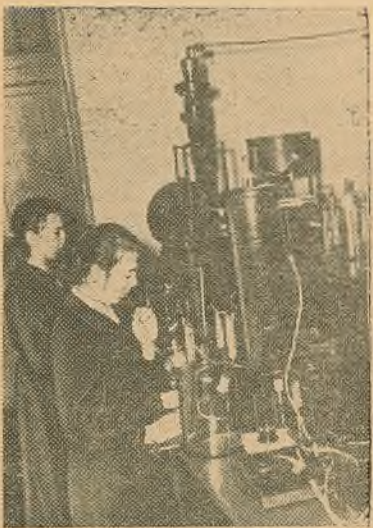
старычнага факультэта Р. Мірончыкавай.

Ад імя маладога папаўнення ўніверсітэта ў адказ на пажаданні выступіў студэнт першага курса юрыдычнага факультэта Казанька.

Затым аб'яўляюцца вынікі агледу студэнцкіх навуковых работ і розыгрышу пярышніства ўніверсітэта сярод факультэцкіх каманд. Пад агульныя апладысменты каманда матэматычнага факультэта за першае месца ўзнагароджваецца Пераходным сцягам і кубкам дзейнасці.

У заключэнне адбыўся канцэрт універсітэцкай мастацкай самадзейнасці.

А. КІТАЕУ.

НА ЗДЫМКУ: студэнткі 4 курса хімічнага факультэта Алена Спецыян і Алена Назарэнка акіялюць аміяк у адной з хімічных лабараторый. Фота А. Шрубка.

ПЕРШЫЯ НУМАРЫ

Новы навучальны год заўсёды радуе студэнтаў, прыносіць многа новых ведаў па выбранай спецыяльнасці. На факультэтах пачынаюць сваю работу навуковыя студэнцкія гурткі, ідуць спаборніцтвы па розных відах спорту.

Падходзіць да канца першы месяц вучобы. На некаторых факультэтах выйшлі першыя нумары газет. Яны разнастайныя па зместу і мастацкаму афармленню.

Асабліва радуе газета «Географ». Яе старонкі запоўнены разнастайным і цікавым матэрыялам. У кароткай заметцы студэнт першага курса Лішчэўскі расказвае аб сваім шляху прыходу ва ўніверсітэт. Есць матэрыялы аб летняй практыцы студэнтаў-першакурснікаў, якія праходзілі першую практыку ў Чырвоным Урочышчы. Але, бадай, найбольш цікавы і змястоўны фотарэпартаж студэнткі Г. Рылік «Так мы жылі і працавалі». Добрыя здымкі гавораць самі за

сябе: чытачы бачаць студэнтаў за выкананнем заданняў практыкі, у час адпачынку і прыгатавання ежы, на рабоце. Гэта адзін з лепшых матэрыялаў аб студэнцкім лёце.

З цікавасцю чытаецца і газета «Савецкі хімік». У невялічкай заметцы расказваецца аб практыцы чацвёртакурснікаў на прадпрыемствах Полацка; фотарэпартаж ілюструе турыскі паход другакурснікаў на Каўказ, а пад загалоўкам «Ці ведаеце вы?» газета знаёміць чытачоў з новым у нашай хіміі. Газета хімікаў віншуе студэнта Уладзіміра Гараша, узнагароджанага бронзавым медалем на II спартакіядзе народаў СССР. Гараш устанавіў новы рэкорд БССР у трайным скачку—16 м 32 см. У сатырычных малюнках газета ганьсіць недастойныя паводзіны студэнтаў Кіслякова і Хаценчыка, якія 17 верасня ў пяным выглядзе «гулялі» па гораду.

Газета «Савецкі юрыст» у асноўным прысвечана летняй практыцы студэнтаў. Але радасна заўважыць, што толькі гэтая факультэцкая газета ўзнімае пытанне аб чыстаце і здаровым быццё у студэнцкім інтэрнаце. Нярэдка на яе старонкі пракрадваюцца памылкі і няправільна пабудаваныя сказы. Студэнт ВНУ павінен ведаць мову.

Большага чакалі чытачы ад першага нумару газеты «Слова філолага». Аднак пакуль што яе старонкі па-ранейшаму займаюць падвальныя артыкулы, невыразныя здымкі. Вузкая тэматыка газеты, іншы раз трапляюцца памылкі.

А рэдакцыйныя калегіі гістарычнага, матэматычнага, біялагічнага, фізічнага факультэтаў да гэтага часу яшчэ знаходзяцца ў спячцы. Не ведаю, наколькі гэта праўда, але яны быццам бы рыхтуюць свае першыя нумары да Кастрычніцкіх свят.

А. КАЗЯВІН.

НА ЗДЫМКУ: Рыта Звонак і Ліля Макасюк, студэнткі 4 курса хіміфака, на практычных занятках у лабараторыі аналітычнай хіміі. Фота А. Шрубка.

ДОМА

Уладзімір ПАУЛАУ.

Я прыехаў дамоў адпачыць
На канікулы ў гэтым годзе.
З возу дзядзька мне Клім
крычыць:
— Добры вечар, Володзя!
Лезь сюды ды крыху пад'едзь,
Не расунь толькі там снапы.
А снапы, як чырвоная медзь.
Як іх рэзалі толькі сярпы?
Ты садзіся сюды,
Прабач,
Што табе на рублі муліцца.
Загарэлы, як чорны квач,
Ён жартуе наконт сталіцы:
— Там сырое не п'еш вады
І, як дома, не ходзіш босы,
Дарагія курыш заўжды
Там, нябось, папяросы.
Наш жа Зміцер
Вазьмі ды плюнь,
Не прывозіў з сельпо паўлета.
А таму і ў адзеле «Тыгунь»
Засталася адна «Ракета».
Я дзяслюся запасам сваім
І, прыплюшчыўшы крыху павекі,
Мы на возе ўдваіх дымім
Без усякай бяспекі.
Гавару ўжо яму ў сяле,
Што для хлопца стыпенды мала.
Нібы знойдзеш, як маці прышле
Каўбасы там, ці сала.
І па ўсмешцы не разабраць —
Ён не верыць ці верыць.
Я не супраць, каб пагуляць,
Ды вядома ж, у меру.
Я на блага цябе не вучу, —
І кіруе з дарогі.
На снапах я сяджу і маўчу
І мне сорамна трохі...
Пазнаю на парозе сястру
Па квяцістаму плаццю.
Ля двара сунімае ён: — Тпру-у!
Ну, прыехалі, браце.

Уладзімір МАРХЕЛЬ.

Жаданне

Не хачу ў сваёй я працы
Мазалі чужыя мець,
Пустацветам калыхацца,
Лицем жоўкім шыпяцца,
Я хачу сваё прыванне
Кроплі радасных надзей,
Бы ў шырокім акіяне,
Растварыць сярод людзей.

Асеннія вогнішчы

Восень згрэбла ўсё,
Што ёй трапіла толькі,
Жаўталісце, нібыта значкі,
Начапляла на голых сукках,
Ветрам вогнішча ўмела раздзьмула на кожнай рабіне,
Пачала павуціну, як нітку шніўную, сукцаць,
Каб да ног з галавы лета густа аблытаць,
Бы якога нябожчыка белым спавіць
І на вогнішча кінуць...
А потым дажджамі
Нават попел на сцэжах-дарогах заліць.

Дзе б я ні быў, ці далёка, ці блізка,
Успомню, якая б бяда не спаткала,
І строгія літары на абяліску,
І кветкі ля помніка Янку Купалу.
І цёплае неба, і нават хмурынкі,
І раніцу, ў Свіслачы чыста адбітую,
Дзядзькой, што так важна праходзіць па рынку,
І мову іх свежую і сакавітую.
Не, Мінск не забыць у лубым падарожжы,
Бо стаў для мяне ён такім дарагім
Не толькі таму, што мой горад прыгожы —
Таму, што і людзі прыгожыя ў ім.

Алесь БЯРЖЫНСКІ.

ЦАЛІННАМУ КРАЮ

Наперадзе скалы старога Урала
Тупымі вяршынямі рэзалі сіль.
Свяціліся вокны мільгаўшых вакзалаў,
Уносячы думкі мае ўдалачынь.
І вось па зямлі тваёй першыя крокі
Зрабілі мы дружнай студэнцкай сям'ёй,
Маланкаю песня ўзляцела ў аблокі, —
І як не радзіцца, скажыце, тут ёй!
Па гэтай зямлі найвышэйшая школа.
Яна для мяне — мой другі інстытут...
Найлепшых сыноў і дачок камсамола
Прыслала Радзіма давучацца тут.

Уладзімір КАРЫЗНА.

Ігар ХАДАНОВІЧ.

ТЫ—НЕ ЗНАЕШ

Што ты стала маім жыццём,
Маім радасным, песенным маем,
Самым лепшым маім пачуццём,
Ты—не знаеш.
Што нялёгка глядзець мне,
Калі
Ты—не знаеш.
Ты—не знаеш.
Ты з другімі па садзе гуляеш.
Для мяне ж — ты адна на зямлі,
Што так боязна сэрцу майму
Першы раз пачуць слова: кахаю,
І маўчу я дагэтуль таму
Ты—не знаеш!

Уладзімір КАРЫЗНА.

Не веру...

Не веру я,
Што для мяне
Каханне ўсё тваё
Перагарэла.
Няўжо мне ў вочы
Болей не зірнеш,
Як некалі
Так ласкава глядзела.
Няўжо для явы і для мар
Тваё мне сэрца
Больш не расхінецца?..
Ды знаю я,
Заўсёды жар,
Што б ні гарэла —
Застаецца.
Не веру я,
Што для мяне
Тваё каханне
Усё перагарэла.
Ты ў вочы мне
Яшчэ зірнеш,
На грудзі галаву
Сваю схінеш,
Як некалі,
Нясмела.